

Смарагд

Іван Бунін

З книги "Темні алеї"

Переклад Олександра Грязнова

Нічна синя чорнота неба, по якій тихо пливуть хмарки, всюди білі, а біля високого місяця голубі. Придивишся – не хмарки пливуть – місяць пливе, і біля нього, разом з ним, ллється золота сльоза зірки: місяць плавно здіймається у висоту, якій немає дна, і підносить з собою все вище і вище зірку.

Вона боком сидить на підвіконні відкритого вікна і, відхиливши голову, дивиться вгору – голова у неї трохи паморочиться від руху неба. Він стоїть біля її колін.

— Який це колір? Не можу визначити! А ви, Толю, можете?

— Колір чого, Кісо?

— Не називайте мене так, я вже тисячу раз говорила вам...

— Слухаюсь, Ксеніє Андріївно.

— Я кажу про це небо поміж хмарок. Який дивний колір! І страшний і дивний. От вже справді небесний, на землі такого немає. Смарагд якийсь.

— Якщо він у небі, то, звичайно, небесний. Тільки чому смарагд? І що таке смарагд? Я його в житті ніколи не бачив. Вам просто це слово подобається.

— Так. Ну, я не знаю, — може, не смарагд, а яхонт... Тільки такий, що, певне, тільки в раю буває. І коли ось так дивишся на все це, як же не вірити, що є рай, ангели, божий престол...

— І золоті груші на вербі...

— Який ви зіпсований, Толю. Правду каже Марія Сергіївна, що найгірша дівчина все-таки краща за всякого молодого чоловіка.

— Сама істина глаголить її вустами, Кісо.

Сукенка на ній ситцева, рябенька, черевики дешеві; литки і коліна повні, дівочі, кругла голівка з невеликою косою круг неї так мило відкинута назад... Він кладе руку на її коліно, другою обіймає її за плечі і напівжартома цілує у привідкриті губи. Вона тихо звільняється, знімає його руку з коліна.

— Що таке? Ми образились?

Вона притискається потилицею до лутки вікна, і він бачить, що вона, прикусивши губу, стримує сльози.

— Та в чому справа?

— Ах, облиште мене...

— Та що сталося?

Вона шепоче:

— Нічого...

І, скочивши з підвіконня, біжить геть.

Він знижує плечима:

— Дурна до святості!

3.10.40